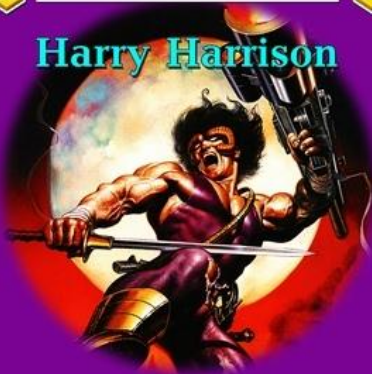

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

Harry Harrison

**BILIS,
GALAKTIKOS DIDVYRIS,
ROBOTŲ VERGŲ
PLANETOJE**

Knygute.lt

**Harry Harrison
BILIS, GALAKTIKOS DIDVYRIS,
ROBOTŲ VERGŲ PLANETOJE**

Mokslinis fantastinis romanas ir apsakymai

Kitados Bilis buvo paprastas kaimo vaikas. Tačiau likimas jam iškrėtė piktą pokštą – Bilį užverbavo į Imperijos ginkluotąsias pajėgas.

Užtat vargšeliui teko gerokai paklajoti po Galaktikos platybes. Bet šios klajonės - niekis, palyginti su išmėginimais, kurie tykos Bilio robotų vergų planetoje...

"Linksmiausia ir juokingiausia mokslinės fantastikos knyga. Humorą trykšte trykšta lyg iš giluminio gręžinio."

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
226 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Harry Harrison - BILL, THE GALACTIC HERO
ON THE PLANET OF ROBOT SLAVES

New York, New American Library, 1995

Copyright © by Harry Harrison, 1990

Cover art copyright © by Boris Vallejo, 1998

Vertimas į lietuvių kalbą ©, leidykla "Eridanas", 2002

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Turiny

**BILIS, GALAKTIKOS DIDVYRIS,
ROBOTŲ VERGŲ PLANETOJE**

KAPITONAS BEDLAMAS

**KAPITONAS HONARIJUS
HARPLEJERIS**

BILIS, GALAKTIKOS DIDVYRIS, ROBOTŲ VERGŲ PLANETOJE

Tikroji Bilio istorija

Bilis - taip jį visi vadino. Nes vardas jo buvo toks - Bilis. Paprastas kaimo vaikas, kuriam likimas lėmė apgaulės būdu būti užverbuotam į Imperijos ginkluotąsias pajėgas, nublokštas į tolimas žvaigždes ir išskirtas su žaliuojančiais gimtaisiais laukais, sidabrapalviu robomulu ir žydraja motule - jos kraujagyslių veikla buvo sutrikusi.

Istorija apie tai, kaip Bilis tapo Galaktikos Didvyriu, papasakota knygoje "Bilis, Galaktikos Didvyris". Toji istorija tikra, kiekviename jos puslapyje galima pamatyti ašarų pėdsakų. (Dirbtinių ašarų, varvėjusių iš spausdiniamo mašinėlės.) Perskaitykite ją. Ji jus prajuokins, pravirkdys, privers pašokti ir nuskuosti į tualetą išsivemti. Jūs pamatysite, kaip uoliai Bilį gniuždė armija, kaip nuo šios pražūtingos įtakos jis iš pradžių džiūvo ir vyto, o paskui

vėl ėmė augti ir subrendo. Kaip jis tapo tikru kareiviu išmokęs plūstis paskutiniais žodžiais - na, bent jau priešpaskutiniais - nemažiau kaip 354 kartus per dieną, nusigerti iki žemės graibymo ir geidulingai sekioti merginas sperma pasrūvusiomis akimis. Kiekviena moteris galėtų didžiulis turėdama tokį sūnų. Nors aš niekaip negaliu suprasti kodėl.

Kai kvaišalų prigirdytas Bilis buvo apgaule užverbuotas į kosmoso pėstininkus, jis pirmiausia pateko į Levo Trockio mokomąją stovyklą. Ten, vadovaujant sadistui rikiuotės instruktoriui Mirtyšiui Drangui, turinčiam septynių centimetrų ilgio dantis, Bilio moraliniai principai buvo pakirsti, valia palaužta, protiniai sugebėjimai susilpninti, o dvasia sutriuškinta - žodžiu, jis virto pavyzdiniu pėstininku. Tik nuostabios fizinės formos dėka, išsiugdytos ilgus metus sunkiai dirbant fermoje, jis nebuvo dar ir sutraiškytas kaip tarakonas.

Kai tik visas apmokymų kursas buvo baigtas - nors, tiesą sakant, dar jam nepasibaigus, o kas dar svarbiau, Biliui nė nespėjus apsilankyti kareiviams skirtame viešnamyje, - jis drauge su kareivinių bičiuliais buvo skubiai įgrūstas į karinį kosmolaivį, kosminio

laivyno veteranę "Fanė Hil"¹, ir išsiųstas į karą.

Karas vyko jau seniai. Žmonija atakavo žvaigždes. Ten, tarp žvaigždžių dulkių, saulių, planetų ir kosminio šlamšto, gyveno protingų padarų rasė - čindžeriai. Tai buvo tūkūms maži žali driežiukai, turintys keturias lėtenas, žvynuotą odą bei uodegą, kaip ir dera driežams. Todėl juos, suprantama, reikėjo sunaikinti: juk gali būti, kad kada nors jie taps pavojingi. O svarbiausia - kam reikalinga armija ir laivynas, jeigu su niekuo nekariauji?

Karinės tarnybos kosmose monotonija buvo šiek tiek sutrikdyta, kai Bilis sužinojo, kad geras jo bičiulis, pravardžiuojamas Darbštuoliu Bigeriu, iš tiesų yra čindžerių šnipas. Iš pradžių Biliui buvo nelengva suprasti, kaip čia gali būti: nors jo protas ir nukentėjo armijoje, bet juk kiekvienas kareivis žino, kad čindžeriai panašūs į kandžių apkramtytus aligatorius, turi didžiules keturias rankas ir yra dviejų metrų ūgio. Viskas tapo kur kas suprantamiau, kai paaiškėjo, kad Darbštuolis

¹ Fanė Hil - moteris iš viešųjų namų, to paties pavadinimo XVIIIa. romano herojė.

Bigeris - ne paprastas šnipas. Tiksliau, apskritai ne šnipas, o robotas, kurį iš komandinio punkto, įrengto Darbštuolio Bigerio kaukolėje, valdo penkiolikos centimetrų ilgio čindžeris. Penkiolika centimetrų ar du metrai - koks skirtumas, kariškiai visuomet linę propagandos sumetimais mažumėle perdėti. Šiaip ar taip, šnipui pavyko pasislėpti, ir vėl prasidėjo nuobodi badmiriška kasdienybė, kol užtaisinėtojas Bilis galų gale stojo į mūšį.

Visi jo bičiuliai žuvo nuožmiose kautynėse, o Bilis buvo lengvai sužeistas - sproginas jam nuplėšė kairiąją ranką. Nepaisant to, gryniausio atsitiktinumo dėka būtent jis paleido šūvį, kurio aidas nusirito per visą laivyną - šūvį, sunaikinusį priešų kosminį laivą. Įvykdęs šį didvyrišką žygdarbį ir įsigijęs naują, puikią, tvirtą juodaodę dešinę ranką vietoje nutrauktos kairiosios (dabar jis turėjo dvi dešines rankas ir galėjo sveikintis pats su savimi, kas jam teikė daug džiaugsmo), jis gavo medalį ir Didvyrio vardą.

Be to, Bilis įsigudrino savavališkai pasprukti, o tai reiškia - pasitraukti ilgam laikui iš kareivinių be oficialaus leidimo, tai yra trumpam ištrūkti iš armijos nagų. Vėliau, patyręs daug nuotykių Helioro planetoje, jis irgi

kurį laiką buvo šnipu, be to, užsiiminėjo šiukšlių išvežinėjimu ir kitais įdomiais dalykais. Tokiais įdomiais, jog galų gale vėl pateko į karių gretas ir buvo pasmerktas žūti tolimoje planetoje, iš kur negrįžta nė vienas ten patekęs kareivis. Tačiau alkoholio dėka išgavęs šokios tokios informacijos, Bilis sužinojo, jog nors paprasti sužeistieji čia tuojau pat vėl siunčiami į rikiuotę šiek tiek juos palopus, prisiuvus jiems rankas ir bet kokias - na, beveik bet kokias - kitas kūno dalis vietoje senų, -planetoje jautėsi didžiulis pėdų deficitas. Todėl, jei kareivis netekdavo pėdos, jis būdavo siunčiamas remontuoti į užnugarį, taigi paskui jam tekdavo kautis kurioje nors kitoje vietoje. Nelaimei, abi Bilio pėdos buvo sveikos, ir viskas klostėsi taip, jog artinosi neišvengiama žūtis mūšyje. Tačiau išradin-gasis Bilis pats persišovė sau dešinę pėdą nusprendęs, jog taip geriau negu laukti, kol bus peršauta visa kita.

Štai kaip viskas nutiko. Ir dabar, įgijęs dirbtinę pėdą, gerokai įsisenėjusį alkoholizmą, pradinę seksualinio pamišimo stadiją, persodintas iltis, kurias jam paliko Mirtyšius Drangas, ir pragaišintas kepenis, Bilis buvo pasirėngęs pasitikti savo likimą. Savanoriškai

stojęs tarnauti imperatoriui (lyg būtų turėjęs pasirinkimą), jis buvo visam gyvenimui pasmerktas likti tarpžvaigždiniu kariu, nes jo tarnybos laikas nuolatos automatiškai prasi-
tęsdavo nepaisant, ar jis to nori, ar ne. Biliui pasisekė, ko gero, tik dėl vieno dalyko: kadangi viena pėda buvo dirbtinė, jo kojos dvokė dvigubai mažiau negu kitų kareivių.

Ir štai mūsų herojus per prievartą vėl vyksta į mūšį.

Pirmas skyrius

Naujasis darbas ne itin patiko Biliui. O turėjo patikti, nes, kaip ir beveik visi darbai armijoje, šis nereikalavo iš jo jokių, arba beveik jokių, protinių sugebėjimų. Reikėjo tik tvirtai įsišaknijusių sąlyginių refleksų. Vienas iš jų dabar sukrebždėjo Bilio smegenyse primindamas, jog sunkus naujokų trepsėjimas gir-disi vis silpniau. Bilis pakėlė akis ir pamatė, jog jie jau beveik dingo iš akių. Tiesą sakant, ne beveik, o visiškai - už dulkių debesies, kylančio iš po batų, kuriuos būsimieji kariai vos bepavilko. Bilis įtraukė kuo daugiau oro ir užriaumojo:

- A-a-aplink marš!

Greta ant žemės nukrito griausmingos komandos apkurtintas paukštukas. Bilis truputį pralinksmėjo: vadinasi, jis jau tapo tikru rikiuotės instruktoriumi. Naujokai irgi pralinksmėjo: tereikėjo jiems nužygiuoti dar truputį toliau, ir jie būtų nugarmėję į gilų griovį stačiais akmeniniais šlaitais. Pirmoji eilė jau drebėjo iš baimės susidūrusi su šurpiu pasirinkimu - žūti griovyje ar numirti nuo instruktoriaus rankos. Jie apsisuko - ne itin šauniai, nes jiems jau kojos linko iš nuovargio - ir dusdami bei kosėdami nužygiavo atgal, į dulkių debesį.

Kai būrys prisiartino, Bilis piktai suurzgė ir iššiepė dantis. Ypatingo išraiškingumo grimasai suteikė viena vienintelė ilga iltis, kuri styrojo užvirtusi ant apatinės lūpos ir rėmėsi į smakrą. Bilis pabarškino į iltį nagu ir iššiepė dar labiau. Dvi iltys būtų suteikusios jam grėsmingumo, o su viena jis buvo panašus į buldogą, patyrusį pralaimėjimą peštinėse. Reikėjo kažką dėl to daryti.

Bilio apmąstymus išvaikė garsus trepsėjimas. Dirstelėjęs į priekį pamatė, kad artėjančių būrį nuo jo skyrė vos vienas žingsnis. Artimiausias naujokas pagalvojęs, kad tuojau sutryps instruktorių, iš siaubo sulaikė kvapą.

- Kuopa, stot! - krioktelėjo Bilis.

Nukamuotos kojos dar kartą treptelėjusios sustojo, ir naujokas vos neatsitrenkė į Bilį. Jis stovėjo bemaž įbedęs nosį į baisiojo instruktoriaus veidą, įsistebeilijęs į krauju pasrucusias jo akis savosiomis, pilnomis dulkių.

- Į ką vėpsai? - grėsmingai it įniršusi gyvatė sušnypštė Bilis. - Į nieką, jūsų aukštybe, se-re, jūsų didenybe...

- Nemeluok, tu vėpsai į mano veidą.

- Ne, tai yra taip, tik aš nekaltas, jis man tiesiai prieš akis.

- Ir ne šiaip į veidą, o į mano iltį. Ir galvoji - kodėl jis turi tik vieną iltį?

Bilis žengtelėjo atgal ir su pasibjaurėjimu žvelgdamas į tirtančius, persigandusius, mirtinai nuvaikytus naujokus suurzgė:

- Jūs visi tą patį galvojate, taip? Atsakykite - taip!

- Taip! - kimiai choru sušvokštė jie, iš nuovargio nebesuvokiantys, kas vyksta.

- Taip ir žinojau, - atsiduso Bilis ir niūriai pabarbeno nagu per vienišą iltį. - Bet jūs dėl to nekalti. Instruktorius su dviem iltimis - šiurpus, siaubą keliantis reginys. O viena iltis - tai, atvirai pasakysiu, liūdnas vaizdas.

Jis suinkštė iš gailėsčio pačiam sau ir nusi-
trynė ranka lašą, kybantį ant nosies.

- Aš, žinoma, nesitikiu iš jūsų užuojautos,
jūs silpnapročiai išsigimėliai. Nei ištikimybės,
nieko panašaus, nes jums tik viena galvoj -
eik tu velniop, drauguži. Ne, aš laikiu atviro
savanaudiškumo ir bandymo mane papirkti.
Mes mokysimės žygiuoti, kol sutems arba kol
jūs nudvėsitė. - Jis padarė pauzę, ir gretomis
nusirito dejonė. - Bet galbūt jūs pamėginsitė
pranokti vakarykščius naujokus, kurie pajuto
man tokią užuojautą, jog savanoriškai surin-
ko po dolerį iš kiekvieno tam, kad aš įsista-
tyčiau dar vieną iltį. Turiu prisipažinti, jog
pajutau tokį dėkingumo antplūdį, kad tuojau
pat nutraukiau užsiėmimus.

Pėstininkai, visai neseniai prieš savo valią
pašaukti tarnybon, kad pelnytų šlovę Imperi-
jai, jau išmoko keletą išgyventi padedančių
taisyklių. Jie puikiausiai suprato šią užuomi-
ną. Pasigirdo monetų žvangesys, ir Bilis pe-
rėjęs per eiles susirinko savanoriškas aukas.

- Išsiskirstyt, - subliuvo jis perskaičiuoda-
mas grobį. "Pakaks. Taip, kaip tik pakaks".
Jis nusišypsojo, bet tuomet žvilgsnis nuslydo
į jo paties kojas, ir šypsena akimirksniu išny-
ko. Įsistatyti iltį buvo tik viena iš dviejų jam

iškilusią problemą. O dabar jis žvelgė į ant-
rają.

Kairioji Bilio pėda, apauta išblizgintu it
veidrodis batu, atrodė normaliai ir puikiau-
siai tiko trypti naujokus. Bet dešinysis batas
buvo kitoks. Visiškai kitoks. Visų pirma jis bu-
vo dvigubai didesnis už kairįjį. Dar įdomiau
atrodė nykštys, gerokai išsikišęs atgal pro
skylę ties kulnu. Įspūdingas geltonas pirštas,
kuris užsibaigė žėrinčiu nagu. Bilis suurzgė iš
bejėgiško pykčio, dešinioji jo koja truktelėjo
palikdama ant sutryptos žemės gilų brūkšnį.
Nori nenori, bet dėl to irgi reikėjo kažką da-
ryti.

Kai Bilis patraukė per placdarmą link karei-
vinių, iš už kalnų pasigirdo griaustinio dun-
desys. Instruktorius baikščiai pažvairavo į
dangų ir pamatė didžiuliu greičiu artėjantį
juodą debesį. Tokiu pat greičiu atlėkė ir vėjo
gūsis. Bilis užsikosėjo nuo dulkių, tumulais
apgaubusių jį, bet neilgam: dulkes tuojau pat
nuplovė smarkus lietus, akimirksniu pavertęs
placdarmą skysto purvo jūra. Permerkęs Bilį
iki siūlo galo lietus liovėsi, ir pradėjo birti
kruša. Didžiuliai ledukai šlepsėdami krito į
purvą ir barbeno į jo šalną. Tačiau Biliui dar
nespėjus pasiekti kareivinių, debesų nė kva-

po neliiko, sutvisko tropinė saulė, o nuo uniformos ėmė kilti garų kamuoliai. „Įdomus klimatas šioje planetoje“, - pagalvojo jis.

Tačiau daugiau nieko įdomaus čia nebuvo. Nederlinga ir niekam nereikalinga planeta pasižymėjo tik tuo, kad čia buvo du metų laikai: nuožmi žiema ir tropinė vasara. Planeta negalėjo pasigirti nei rūdomis, kurias vertėtų kasti, nei žeme, kurią vertėtų dirbti. Kitaip tariant, čia buvo ideali vieta karinei bazei. Taip ir buvo padaryta nepaisant jokių nepateisinamų išlaidų, taigi gigantiška salažemynas audringos, ledkalniais padengtos jūros vidury virto ištisa karo stovykla. Grandži fortas, gavęs šį vardą visoje Galaktikoje žinomo komandoro Merdo Grandži garbei. Pastarasis buvo žinomas tuo, jog numirė nuo įsisenėjusio hemorojaus, kurį sukėlė neišpaskytas rajumas. Bet kadangi jis buvo imperatoriaus antros eilės senelis, jo vardą apvainikavo...

[Skaitykite toliau, įsigiję elektroninę knygą](#)

Knygute.lt